

Politolog Roček: Komoušský pohřeb Schwarzenberga byl krutě rozkošný

- CZ24 News | 11. prosince 2023

ČESKO: Aniž jsem chtěl, občas jsem se juknul na mediální funus Karlíka Schwarzenbergů. Byl jsem fascinován návratem komunistických ceremonií v ultrapravicovém převleku. Podtrhuje to primitivitu současné vládní (politické) scény.

Polistopadová realita postupně začala v některých aspektech připomínat praktiky z doby tzv. reálného socialismu, uvádí publicista František Ročekv komentáři pro Prvnizpravy.cz.

Funus Schwarzenberga mě nezajímal, protože Karlík Schwarzenbergů mě vůbec nezajímal, podobně jako třeba Havel. Patřili prostě k partě žvanilů, kteří po komunistech převzali židle. Vnímám jsem je technicky neutrálně: Jejich kecy byly více méně nudné, mnohdy i směšné.

Není v tom nic osobního. V lidech bylo koncem roku 1989 ohromné očekávání: Zvedala se opona dosud nepoznaného. Vzpomínám na příchod nové doby rád, protože jsem začátkem roku 1990 začal psát do novin, zakrátko se z toho stala má nová profese, později jsem se dal i do psaní knih. Pro mne byl převrat v listopadu 1989 požehnáním. Nikdo nemůže říci, že můj kritický pohled na současnou česko - moravskou politiku, EU a NATO je pohledem staré zapšklé struktury...

Divadlo ve stínu katedrály

Dne 9. prosince 2023 se na Pražském hradě konalo poslední rozloučení se státními poctami. Přiharcoval se i zástupce sudetských Němců Bernd Posselt. Na pohřbu mě zarazila přepjatá pompéznost. Vždyť mrtvý Karlík byl jenom bývalým ministrem zahraničí, občas byl placen jako poslanec, senátor nebo hradní kancléř prezidiálního Havla. Nic více. Že to byl příslušník jednoho z nejstarších evropských šlechtických rodů je rodinná záležitost, která nemá s českou státností nic společného. Šlechtické tituly byly v Československu po 1.světové válce zrušeny.

Že se konalo poslední rozloučení v katedrále svatého Víta na Pražském hradě, na tom by nebylo nic zvláštního. Směšná ale byla s tím spojená nepřírozená (ne nadpřírozená!) pompéznost a žvanírna, ve které každý z pozvaných vychvaloval Karlíka a současnou pravicovou (až ultrapravicovou) politiku.

Vrcholem komedie je, že divadelní představení bylo dovedeno k dokonalosti tím, že místo urny, protože Karlík byl již předtím zpopelněn, byla přivezena rakev bez nebožtíka a v ní jenom odpočívala urna. Lze to pochopit: Rakev byla pro televizi více cool než malá urna.

Celkový umělecký dojem mi připomenul pompéznost servírovanou v dobách reálného socialismu - spoustu jalových vzosných řečí a nabubřelosti. Jenom kecy jsou dnes jiné. Nelze se divit, že v mnoha lidech funusové divadlo vzbudilo odpor.

Zajímavé je, že i na Britských listech (10. 12. 2023), které jsou v posledních letech sluníčkářsky orientované, poznamenali ke Karlíkově funusu: **„Zuzana Čaputová zaútočila na Twitteru na to množství lidí, kteří podle ní reagují brutálně a vulgárně na sobotní oslavy Karla Schwarzenberga na Pražském hradě. ... ale zeptala se paní Čaputová, proč se to asi děje?“**

Následovala odpověď: **„ ...čeští politici a česká média udělala v sobotu všechno, co bylo v jejich silách, aby Schwarzenbergovu pověst zdiskreditovala. Proč? Protože saturační pozornost českých médií a politiků posmrtné ceremonii na Pražském hradě působila pokrytecky a falešně. Jako by se česká média snažila touto saturační pozorností překrýt nepřijemnou realitu... Celá ceremonie byla kýč, kýč, obrovský kýč... přesně tohle dělal v sedmdesátkách komunistický režim, aby zakryl společenská fakta... Není to zvláštní, že se po pětatřiceti a více letech vracejí česká média ke komunistické propagandistické praxi?“**

Soudruzi demokraté mainstreamově pilní

Připomínka, že pompéznost mediálního humbuku má překrýt nepříjemnou (sociální) realitu, je správná. Současná česká vláda, ale i reprezentace EU, „jedou“ mimo realitu. Pokud zaznívá z Britských listů kritika občanů, že tyto mediální ptákoviny z médií dobrovolně konzumují, závěry jsou špatné. Tvrdí: **„Lidem chybí schopnost kritického zhodnocení informací, izolovanost českého jazyka od světa také nepomáhá, Na vině budou zřejmě špatné školy.“**

Je to blbost. Lidem nechybí schopnost kritického zhodnocení informací. To by nemohli mít řidičák a nenašli si správný vlakový spoj do Olomouce nebo Tramtárie. Lidé pouze nemají dostatek informací, protože dost času a síly si je na konci dne zdlouhavě vydolovat z vesmíru, když je nenajdou v českých médiích. Pokud jsou nejméně 8 hodin v práci, potom nákupy a rodinné povinnosti, kde na to brát čas?

Problém je v informačním embargu, v podobném embargu jako za červených mravenců v době reálného socialismu. Realita je filtrována. Vedení mainstreamových redakcí si hlídá, aby se informace nedostaly do rozporu s oficiálním vládním či euro příkázáním. Někdo tomu může říkat zodpovědnost vůči mediálním strážníkům. Konstruktivní (omezenou) kritiku jsme zažili již za socialismu.

Směšné je i tvrzení, že za špatnou informovanost může také „izolovanost českého jazyka od světa“. Ve světě internetu lze s médii z druhého konce světa obcovat s pomocí jazykových překladačů. Jedná se jenom o to mít na to čas a sílu, a zájem o konkrétní témata. Ale i bez toho mají lidé dost svých starostí. A soudruzi demokraté mainstreamově pilní toho zneužívají k selektivnímu neinformování.

Také funus je hra

Pro mnohé bylo překvapením, že na zádušní mši v katedrále bylo duchovního personálu v hábitech jako zákazníků v supermarketu. Pokud je pravda, že celá ceremonie byla kýč, zádušní mše pojatá jako politický mejdan, byla samozřejmým aktem hry. Kýč je hra, která nemá parametry, které se nám líbí, snižuje hodnotu aktu/hry působením pomocí jednoduchých a přehnaných emocí.

Rojení katolických papalášů v lidičkami nacpané katedrále, v závoji politických smutečních keců přenášejících do TV bedýnek, to je laciná, pokleslá hra. Je logické, že televizní přenos pseudofunusu byl z katedrály. Katolická církev je instituce zakládající si na důstojnosti, historicky má největší flotilu katedrál ctihodností srovnatelných s letadlovými loděmi. Proto obřad v katedrále byl nutností ve hře na velikost a tučnost okamžiku.

Nutností na zajištění úctyhodnosti bylo, aby se také objevil kazatelský chlápek s kytarou, jeden z protikatolicky protestujících církví / protestantů. Měl to být signál otevřenosti Karlíkovy náruče všem, nejen katolíkům.

Holandský vědec Johan Huizinga v knize o lidské kultuře hry (Johan Huizinga, Homo ludens, Mladá fronta, Praha 1971) ukázal fenomén hry v chování zvířat, tedy i lidí. Ukázal, že jednání všech, tedy i politiků, vojáků i soudců, má základ ve hře, kterou člověk může i nemusí přijmout.

Proto i přijetí přísahy, mezinárodních smluv a slibů, vše je porušitelné - není to nevyhnutelné. Je to hra podle určitých pravidel. Nic více. Nakonec záleží jenom na tom kolik máte prostředků a moci, abyste si vaše pojetí hry (či nehraní s jinými) prosadili. Proto i mediální funus Karlíka v katedrále byl jenom hrou, politickou hrou jenom s momentálním politickým významem. Větší význam nemá. Funus jako hra/kýč ukázal v přímém přenosu primitivitu současného politického dění.

Jediné normální na mediálním funusu bylo, že urna se Schwarzenbergovými ostatky dokodrcala na Orlík. Pohřební vůz urnu přivezl do zámeckého parku v sobotu odpoledne. Komédie skončila.

[ZDROJ](#)